

COMMISSIE VOOR DE VOLKSGEZONDHEID, HET LEEFMILIEU EN DE
MAATSCHAPPELIJKE HERNIEUWING

van

DINSDAG 26 JUNI 2018

Namiddag

Vraag van mevrouw Valerie Van Peel aan de minister van Middenstand, Zelfstandigen, KMO's, Landbouw en Maatschappelijke Integratie over "het verblijf in het buitenland voor leefloongerechtigden" (nr. 25763)

Valerie Van Peel (N-VA): Mijnheer de minister, de aanleiding voor mijn vraag was dat er op 27 maart 2018 een actualisatie kwam van de algemene rondzendbrief over de wet van 26 mei 2002. De jongste volledige actualisering daarvan dateerde van 2015.

Er zijn natuurlijk verschillende aanpassingen. Zo werden verschillende actoren geresponsabiliseerd.

Eén van de punten ging over het hervormen van de regels inzake het verblijf in het buitenland, om misbruik te voorkomen en om de nodige eenvormigheid met de andere sociale wetgevingen te verzekeren. Zoals u weet, zijn wij daar altijd grote voorstanders van geweest.

In de programmawet van 15 december 2015 werd ingeschreven dat elke leefloongerechtigde maximaal 4 weken per jaar in het buitenland mag verblijven. Dit was een logische aanpassing, daar ook mensen met een leefloon hun wil tot activering moeten aantonen.

Wanneer het verblijf van de leefloongerechtigde langer dan 1 week is, moet hij of zij het OCMW daarvan op voorhand op de hoogte brengen. Zo werd het geformuleerd.

Dit brengt toch onduidelijkheden met zich. Immers, wanneer die periode minder dan 1 week bedraagt, moet het OCMW blijkbaar niet in kennis gesteld worden. De meldingsplicht geldt pas vanaf een verblijf van 7 of meer opeenvolgende dagen. Dit is ook de definitie van een week volgens de rondzendbrief: 7 opeenvolgende dagen. Dat wordt dan omgerekend in kalenderweken.

Iemand die bijvoorbeeld 13 dagen in het buitenland verblijft, wordt dan eigenlijk maar 1 week aangerekend. Iemand die 15 dagen in het buitenland verblijft, wordt dan 2 weken aangerekend, enzovoort.

Iemand die zijn 4 weken overschrijdt, kan geschorst worden voor de duur van deze overschrijding.

Nog eens, het is goed dat deze reden tot schorsing er is. Ook voor een leefloongerechtigde is het belangrijk dat zijn werkbereidheid wordt aangetoond. Maar ik heb toch wat vragen bij de berekening van die weken.

Er wordt 1 week aangerekend per 7 opeenvolgende dagen. 13 dagen zou dan aangerekend worden als 1 week. Hoe zult u vermijden dat dit leidt tot misbruiken bij de melding? Hoe wil u dat dan aanpassen?

Het doel van de wetgeving was de eenvormigheid met andere sociale wetgevingen te verzekeren. Voor zover ik weet, is er voor de werkloosheidsvergoeding helemaal geen sprake van dat men een afwezigheid van 52 kalenderdagen als 4 weken beschouwt.

Het OCMW dient ook pas in kennis te worden gesteld vanaf 7 opeenvolgende dagen, bij 6 dagen is er dus helemaal geen meldingsplicht. Is het niet logischer dat de klant het OCMW steeds op voorhand zou verwittigen wanneer hij naar het buitenland gaat, enerzijds om de werkbereidheid niet in gevaar te brengen, anderzijds opdat de OCMW's het overzicht zouden kunnen behouden? Bij herhaaldelijk verlof zou men immers de behoefte in vraag kunnen stellen.

Welke werkinstrumenten kunt u aanbieden om dit beter te controleren? Dit stemt mij immers toch niet helemaal gerust.

Minister Denis Ducarme: Mevrouw Van Peel, ter herinnering, de aanpassing van de wetgeving inzake het verblijf in het buitenland verplicht de melding aan het OCMW van elk verblijf in het buitenland van meer dan één week en voorziet ook in de schorsing van de betaling van het leefloon voor verblijven die 4 weken per kalenderjaar overschrijden, behalve in uitzonderlijke omstandigheden. Elk verblijf van een of meer weken moet dus aan het OCMW worden gemeld.

De tekst van de omzendbrief van 12 januari 2016, die de programmawet preciseert, werd opgenomen in de algemene omzendbrief inzake maatschappelijke integratie. In die tekst wordt onder "week" een periode verstaan van 7 opeenvolgende dagen.

U hebt het over een mogelijk verplichte melding aan het OCMW van elk verblijf, ongeacht de duur daarvan. In het kader van het onderzoek van het voorontwerp van programmawet gaf de Raad van State een advies, waarin hij stelde dat een algemene verplichting tot informatie van elk verblijf in het buitenland, ongeacht de duur ervan, niet beschouwd kan worden als een noodzakelijke controlemaatregel, noch als een proportionele controlemaatregel.

Volgens de Raad van State zou een dergelijke maatregel een buitensporige belemmering zijn van de individuele vrijheid van de persoon en van het recht op het vrije verkeer van burgers in de Unie. Op basis daarvan, en om het beginsel van de proportionaliteit te respecteren, dat de Raad van State naar voren bracht, werd beslist om een meldingsplicht aan het OCMW enkel op te leggen voor de verblijven in het buitenland van één of meer weken.

Tot slot, wat betreft uw vraag over de harmonisering van de verschillende systemen voor maatschappelijke dienstverlening, de POD Maatschappelijke Integratie ontwikkelt momenteel de **contacten met andere takken van de sociale zekerheid en de sociale bijstand.**

Valerie Van Peel (N-VA): Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, het is toch wel opmerkelijk dat de POD Maatschappelijke Integratie nu die connecties voor het eerst legt. Ik blijf echter toch met vragen zitten. Ik begrijp dat het advies van de Raad van State was wat het was. Het heet ook niet voor niets een advies.

Ik begrijp niet goed hoe men kan zeggen dat dit geen proportionele maatregel zou zijn, terwijl met werkloosheidsvergoedingen een heel andere logica wordt gevolgd. Daar wordt wel effectief gekeken naar het aantal dagen verlof dat wordt genomen. Ik blijf er dus bij dat er geen enkele reden kan zijn waarom iemand zijn werkbereidheid moet aantonen voor een werkloosheidsuitkering, als men

diezelfde werkbereidheid moet aantonen voor de uitkering van een leefloon. Waarom is daar een verschil?

Ik begrijp natuurlijk wel dat er ook een uitzonderingsmechanisme is opgenomen. Ik vind dat ook terecht, want niet elke leeflooncliënt hoeft die werkbereidheid aan te tonen. Er zijn heel veel zaken waarvoor een uitzondering kan gevraagd worden. Het basisprincipe moet volgens mij echt gelijklopend zijn. Ik zal dit verder opvolgen.

Het incident is gesloten.